

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.552 van 28 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 27 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 2 februari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MOLS, die loco advocaat A. LEYSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Senegalese nationaliteit komt in de loop van 2001 binnen in het bezit van een paspoort met een Schengenvisum voor kort verblijf.

Op 7 september 2005 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 30 januari 2009 melden verzoekster en de heer J.L. zich aan te Olen betreffende een aangifte van een voorgenomen huwelijk.

Op 2 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 12 februari 2009 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2001 in België verblijft, geen contacten meer zou hebben in het land van herkomst, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, geen inbreuk beging tegen de openbare orde, geen middelen van bestaan zou hebben, geen familiale hulp zou hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 van de wet van 15.12.1980.

Het gegeven dat betrokkene geen inbreuk beging tegen de openbare orde is lovenswaardig maar kan niet weerhouden worden, ieder wordt geacht de Belgische wetten te respecteren.

Wat het gegeven betreft dat zij geen middelen van bestaan noch familiale hulp zou hebben in het land van herkomst, het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

Het gegeven dat ze geen contacten meer zou hebben in het land van herkomst verhindert haar niet om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst. Zij kan een beroep doen op het IOM.

Verder stelt betrokkene dat de terugkeer een inbreuk zou zijn op het EVRM. De loutere vermelding van de schending van het EVRM kan niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verzoekster dient haar bewering te staven. In casu is dit niet zo.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”

Tevens wordt op 12 februari 2009 aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt in de nota een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel het volgende aan:

“Enig middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in samenlezing met artikel 9bis (oud artikel 9.3) van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing tot onontvankelijkheid van het verzoek van verzoekster conform artikel 9.3 wet 15 december 1980 dd. 2 februari 2009 stelt:

- *dat het feit dat verzoekster sinds 2001 in België verblijft, geen contacten meer zou hebben in het land van herkomst, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is, een vrienden-en kennissenkring heeft uitgebouwd, geen inbreuk beging tegen de openbare orde, geen middelen van bestaan zou hebben, geen familiale hulp zou hebben, niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend;*
- *dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput;*
- *dat iedereen geacht wordt de Belgische wetten te respecteren;*
- *dat verzoekster beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis;*
- *dat de loutere vermelding van de schending van het EVRM niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Dat verzoekster haar bewering dient te staven wat in casu niet zo is;*

Terwijl overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1. zijnde de administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Terwijl artikel 3 var, de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die, aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.";

Terwijl artikel 9 bis van de Wet van 15 december 1980 bepaalt:

" § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België op geldige wijze aantoot.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen veerden door de asieldiensten, met uitzondering van de elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 43/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties ;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet afdoende gemotiveerd heeft waarom de aanvraag van verzoeker in casu niet in België zou kunnen worden behandeld.

Dat het feit dat: verzoekster reeds sinds 2001 in België verblijft, Nederlands spreekt en hier een sociaal leven uitbouwt, uiteraard wél ter zake doet juist om aan te tonen dat haar sociaal leven zich in België afspeelt, en aldus niet langer in Senegal.

Dat juist op deze wijze - door dit alles aan te halen - verzoekster niet louter melding heeft gemaakt op een inbreuk op het EVRM doch dit juist wél verder heeft gestaafd.

Indien verzoekster zou moeten terugkeren naar Senegal zou dit een duidelijke inbreuk maken op haar gezinsleven daar dit noodzakelijkerwijze tot gevolg heeft dat zij niet enkel haar sociaal leven hier, doch ook haar partner met wie zij zich verloofd heeft moet achterlaten. Aldus zou dit een inbreuk beteken op artikel 8 EVRM.

Het recht, op een familie- en gezinsteven kan worden ingeroepen door alle personen die de facto een gezin vormen, zoals samenwonenden.

V. Vereecke, Het nieuwe asiel-en verblijfsrecht, Story Publishers, Gent, 2008,85:

"Wanneer een vreemdeling zijn bedoeling heeft kenbaar gemaakt om met een Belgische onderdaan te huwen kan een verwijdering van het grondgebied een moeilijk te herstellen ernstig nadeel toebrengen,(R.v.St 18 februari 1998, nr. 71.921, RDE 1998,R.v.St. 26.juni 1987, nr. 28,239).

Bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezinsleven zal veel belang worden gehecht aan de omstandigheid of de betrokkenen samenleven en aan de duur van de samenwoningst."

In casu woont verzoekster samen met de heer L. sinds 27 april 2005.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken niet "abstract en stereotiep" mag zijn en moet aantonen dat er een concreet onderzoek werd gedaan naar de elementen van de zaak (zie o.m. R.v.St. nr. 105.432 van 9 april 2002);

Dat de Belgische Staat niet afdoende heeft gemotiveerd haar appreciatiebevoegdheid in deze te hebben aangewend zonder daarbij een duidelijke beoordelingsfout te maken; dat de Belgische Staat niet afdoende heeft aangetoond dat een concreet onderzoek werd gedaan naar de omstandigheden van de zaak;

Dat het middel ernstig is."

4.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing in casu niet werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, maar wel in toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij wijst erop dat verzoekster niet dienstig naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verwijst en dat zij bijgevolg enkel zal repliceren in zoverre verzoekster zich beroept op artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Vervolgens stelt verwerende partij dat bij lezing van het verzoekschrift van verzoekster blijkt dat zij niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven van de bestreden beslissing. Verwerende partij is van mening dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd, dat verzoeksters dossier wel degelijk concreet werd onderzocht en dat de beslissing geenszins stereotiep is. Voorts wijst Verwerende partij erop dat het oud artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet een algemene regel is ten aanzien waarvan het oud artikel 9, derde lid van dezelfde wet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering. Dit laatstgenoemd lid heeft volgens verwerende partij slechts tot doel om de vreemdelingen die in hun land van herkomst of van ophoud geen Belgische diplomatieke overheid ter beschikking hebben of om een aan henzelf vreemde reden de aanvraag niet kunnen doen bij die overheid, toch de gelegenheid te geven een machtiging aan te vragen tot langdurig verblijf in België. Bij citering van het oud artikel 9, derde lid en van de motieven van de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat de beschouwingen van verzoekster hieraan geen afbreuk kunnen doen. Bijgevolg oordeelde de gemachtigde van de minister terecht dat de elementen die door verzoekster werden aangevoerd geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Verwerende partij duidt erop dat verzoekster al sinds 2001 illegaal in het Rijk verblijft. Met betrekking tot het artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en de verloving van verzoekster met haar partner, stelt verwerende partij dat verzoekster van dit gegeven geen melding heeft gemaakt in haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Verwerende partij wijst erop dat verzoekster zich in haar aanvraag beperkte tot een summier verwijzing naar "het EVRM" en dat het in casu niet gaat om een definitieve verwijdering van het grondgebied. Verwerende partij stelt dat de preventie van strafrechtelijke inbreuken, namelijk het langdurig illegaal verblijf, een geoorloofde inmenging op artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de minister geheel terecht, binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, heeft geoordeeld dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk diende te worden verklaard.

4.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het middel blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing aanvecht, zodat verzoekster de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoeksters aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.
Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoekster voert in haar aanvraag hieronder de volgende omstandigheden aan.

“De door verzoekster aangevraagde machtiging kan enkel geschieden met het in acht nemen van buitengewone omstandigheden;

Verzoekster verblijft sinds juni 2001 (stukken 1) onophoudelijk in België en heeft alhier een sociaal leven heeft opgebouwd;

Verzoekster heeft geen contacten meer met mogelijke familieleden in Senegal (haar beide ouders zijn overleden), en beschouwt België als haar thuisland;

Deze familiale situatie maakt een sociale en humanitaire reden uit voor verzoekster en maakt dat indien verzoekster dient teruggestuurd te worden zulks een inbreuk zou betekenen op het EVRM, Bovendien zou dit een inbreuk uitmaken op het gezinsleven van verzoekster en een bedreiging voor de geestestoestand van verzoekster.

Dit is dan ook een reden is waarom verzoekster niet kan terugkeren naar het land van herkomst: Verzoekster bevindt zich aldus in een overmachtsituatie.

Verzoekster deed in tussentijd al het mogelijke om zich in België te integreren wat haar goed lukt:

- Zij spreekt en begrijpt de Nederlandse taal. Bovendien volgt zij nog steeds verder lessen om haar Nederlands verder te verbeteren.

- Zij onderhoudt tal van contacten met Belgen, Zij begeeft zich volop in het sociale leven van haar gemeente, Olen.

- Zij heeft garantie op werk indien haar verblijfsituatie geregulariseerd kan worden en een proefperiode kan worden voldaan.

- Zij heeft een abonnement in het fitnesscentrum te Olen.

- Zij is aangesloten bij De Voorzorg - Socialistische Mutualiteit.

Gedurende voorbije jaren heeft zij aldus duurzame sociale contacten opgebouwd alhier. Het is ook dankzij deze duurzame sociale contacten dat zij kan verblijven bij een vriend van haar, de heer L.J.

Ter ondersteuning van het bovenstaande brengt verzoekster volgende stukken bij:

- documenten betreffende identiteit (stukken 1):

- carte consulaire

- visum 14-8-2001 - 08/07/2001

- paspoort geldig tot 4/6/2008

- geboortebulletin + vertaling

- document Centrum Basiseducatie Zuiderkempen (stuk 2)

- abonnement fitnesscentrum Spirit (stuk 3)

- verklaring ere-burgemeester G.G.

- verklaring gepensioneerd Postmeester J.P.

- verklaring (...)

- document De Voorzorg

- document de Werkwinkel

- document Vedior Interim

Uit de diverse verklaringen blijkt dat verzoekster voldoende inspanningen doet om zich aan te passen aan de waarden en normen van onze maatschappij en in België een ruim sociaal netwerk heeft opgebouwd.

Verzoekster beging nooit een inbreuk tegen de openbare orde. Er is dan ook geen sprake van een Het is voor haar onmogelijk naar het land van herkomst terug te keren, omdat zij daar geen middelen van bestaan noch familiale hulp heeft om aldaar haar visum vele maanden af te wachten;

Door het Ministerie dient een belangenafweging te gebeuren en dient besloten dat de nadelen van buitengewone aard zijn voor verzoekster wanneer zij dient terug te keren, dat deze nadelen niet opwegen tegen de voorwaarden van artikel 9,2.

Om hoger uiteengezette redenen is er in casu alleszins sprake is van buitengewone omstandigheden van onder andere humanitaire aard, zoals vermeld in de bepalingen van artikel 9, lid 3 van de wet van 15 december 1980”.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Verzoekster uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing omdat verwerende partij stelt dat de door verzoekster aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken en niet afdoende motiveert waarom haar aanvraag niet in België zou kunnen worden behandeld. Verzoekster stelt dat het feit dat zij reeds sinds 2001 in België verblijft, Nederlands spreekt en in België een sociaal leven heeft uitgebouwd wel ter zake doet om aan te tonen dat haar sociaal leven zich in België afspeelt en niet langer in Senegal.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen: “De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2001 in België verblijft, geen contacten meer zou hebben in het land van herkomst, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, geen inbreuk beging tegen de openbare orde, geen middelen van bestaan zou hebben, geen familiale hulp zou hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.”

Er dient opgemerkt te worden dat verzoekster in haar aanvraag niet heeft aangetoond dat de door haar aangebrachte elementen van integratie in België het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het buitenland in te dienen. Hieraan wordt toegevoegd dat de integratie van verzoekster in casu nog niet aan de orde was, nu de bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid. Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850). Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de minister niet 'verder' te motiveren waarom hij de integratie van verzoekster niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr.163.817). De motiveringsplicht houdt niet in dat de gemachtigde van de minister de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven. De gemachtigde van de minister heeft immers beslist dat de integratie van verzoekster geen buitengewone omstandigheid is.

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert in het middel, dient vastgesteld te worden dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de elementen van integratie in België van verzoekster niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verzoekster toont niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een niet correcte feitenvinding. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. De schending van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.4. Vervolgens beroept verzoekster zich op de schending van de motiveringsplicht in samenhang met artikel 8 van het EVRM en ook op de schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoekster is van mening dat het terugkeren een duidelijke inbreuk op haar gezinsleven zou uitmaken. Verzoekster wijst erop dat een terugkeer noodzakelijkerwijze tot gevolg heeft dat zij haar sociaal leven in België en haar partner, met wie zij verloofd is en sinds 27 april 2005 samenwoont, moet achterlaten. Verzoekster stelt dat het recht op familie- en gezinsleven kan worden ingeroepen door alle personen die de facto een gezin vormen, zoals samenwonenden. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en rechtsleer stelt verzoekster dat een verwijdering van het grondgebied een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan toebrengen wanneer een vreemdeling zijn bedoeling heeft kenbaar gemaakt om met een Belgische onderdaan te huwen en dat bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezinsleven veel belang zal worden gehecht aan de omstandigheid of de betrokkenen samenleven en de duur van de samenwoning. Verzoekster is van mening dat het aanhalen van het feit dat zij sinds 2001 in België verblijft, Nederlands spreekt en een sociaal leven heeft opgebouwd juist wel aantoonde dat zij een inbreuk op het EVRM verder staft, in tegenstelling tot de loutere vermelding van het EVRM waarvan sprake is in de motivering van de bestreden beslissing. Verzoekster wijst erop dat de motivering van de bestreden beslissing niet abstract en stereotiep mag zijn en dat er moet worden aangetoond dat er een concreet onderzoek werd gedaan naar de elementen van de zaak.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de ingeroepen schending van het EVRM het volgende overwogen : *“Verder stelt betrokkene dat de terugkeer een inbreuk zou zijn op het EVRM. De loutere vermelding van de schending van het EVRM kan niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verzoekster dient haar bewering te staven. In casu is dit niet zo”*.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster, zoals hierboven weergegeven, blijkt dat verzoekster zich beperkt tot een amalgaam van persoonlijke, sociale en humanitaire feiten en redenen en zich in haar uiteenzetting met betrekking tot de buitengewone omstandigheden die zij meent te kunnen invoeren vooral steunt op haar sociale integratie in België, zonder evenwel op voldoende en duidelijke wijze de bepaling van het EVRM aan te geven die zij geschonden acht, noch een omschrijving te geven van de wijze waarop deze bepaling geschonden werd. Bijgevolg kan het verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij er niet in geslaagd is een voldoende duidelijke grond voor het invoeren van buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet te onderscheiden.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat de Raad van State meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Waar verzoekster verwijst naar haar relatie, het samenwonen en de huwelijksplannen met haar Belgische partner, dient opgemerkt te worden dat uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster blijkt dat zij geen melding heeft gemaakt van haar relatie of haar huwelijksplannen. In de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster wordt slechts het volgende gesteld: *“Gedurende voorbije jaren heeft zij aldus duurzame sociale contacten opgebouwd alhier. Het is ook dankzij deze duurzame sociale contacten dat zij kan verblijven bij een vriend van haar, de heer L.J.”*. Waar verzoekster voornoemde gegevens voor het eerst ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift opwerpt, wijst de Raad erop dat het verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande de relatie, de samenwoning in het kader hiervan en huwelijksplannen van verzoekster, nu verzoekster zich op geen van deze elementen heeft gesteund in haar aanvraag en verwerende partij hiervan niet op de hoogte was. De omstandigheid dat verzoekster in het middel een verantwoording poogt te geven waarom zij zich wel kan beroepen op een schending van het EVRM, namelijk van artikel 8 van het EVRM, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster had dit immers in haar aanvraag om machtiging tot verblijf kunnen doen. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster in het kader van haar betoog een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te kunnen invoeren, in haar verzoekschrift benadrukt dat zij sinds 27 april 2005 samenwoont met de

heer J.L., terwijl haar aanvraag van 7 september 2005 dateert van ná deze vermeende datum van samenwoning. Verzoekster kan deze verantwoording bijgevolg niet voor het eerst inroepen in de procedure voor de Raad.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen maar houdt de Raad een wettigheidstoezicht. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf uitgegaan is van de juiste feiten, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Bijgevolg merkt de Raad op dat de kritiek van verzoekster dat de motivering van de bestreden beslissing niet abstract of stereotiep mag zijn en dat moet worden aangetoond dat er een concreet onderzoek werd gedaan naar de elementen van de zaak, niet dienstig kan worden aangevoerd.

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Evenmin toont verzoekster aan dat er een wanverhouding bestaat tussen haar belangen en de bestreden beslissing. Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekster een partner heeft die Belgische onderdaan is, alsook dat zij samenwoont en huwelijksplannen heeft, leidt niet tot automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden doet gelden die haar vrijstellen om haar aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit haar land van herkomst, in te dienen. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verklaart louter haar aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekster definitief van partner wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat zij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het gezinsleven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Verzoekster maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. De schending van de formele en van de materiële motiveringsplicht in samenhang met artikel 8 van het EVRM kan evenmin worden aangenomen. Eveneens blijkt dat verzoeksters zaak op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er in casu geen sprake kan zijn van een stereotiepe of standaard motivering.

Het enig middel is ongegrond.

5. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.